

El castell d'Entorn i no Entorn

(Arreplegada a Xixona)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú

Il·lustracions de Dani Cruz

1a edició: març de 2020

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2020, Enric Valor

© 2020, Jordi Raül Verdú

© 2020, Il·lustracions de Dani Cruz

© 2020 Edicions del Bullent

C/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya

☎ 961 590 883

www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Vicent Cabanes, Joaquim Amorós, Maria Guasp

Servei d'impressió: Grafo

ISBN: 978-84-9904-233-6

Dipòsit legal: V-649-2020

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Als peus de la serra de l'Escobella, entre la Foia de Castalla i la Baixura, fa segles hi havia una cabanya on habitaven un pastor d'ovelles, Frejoan, i la seua filla Teresa. Vivien sense la mare, que havia mort quan la jove era ben petita.

Un dia, vora les onze, quan Teresa estava a la porta de la cabanya, va veure venir cap a ella un pobre alt i flac, amb una barba i cabellera blanca i llarga, que duia a l'esquena unes alforges.

–Déu vos guard, bona donzella! –la saludà ell amb veu cansada.

Ella li tornà les salutats i afegí:

–Què se us ofereix, bon ancià?

–Necessite almenys una almoina, per l'amor de Déu!

Teresa, que tenia un gran cor, va deixar de cosir i li va traure un plat de calent.

Quan el vell se'l prengué, buscà en les alforges i tragué un llibrot, de velles tapes i fulls de pergamí, i digué:

–Tu, fadrina galana, la del cor bla i l'esperit generós... Tu no pots ser altra que Teresa, veritat?

–Sí, Teresa sóc –contestà ella, meravellada de sentir-lo.

El vell va somriure bondadosament. –T'he conegut pel teu bon cor i també per la teua gran bellesa. Et done ben gustós l'encàrrec que porte per a tu.

I li allargà el llibrot.

El vell acabà donant-li la seua benedició i se n'anà.

Quan en la nit tornà son pare, Teresa li contà l'estranya visita del captaire, i li mostrà el llibre que li havia regalat. Frejoan va veure que les cantonades eren daurades i lluentes, com si foren d'or autèntic.

–En una necessitat, podríem vendre'l i guanyar alguns diners. A més, és molt misteriós tot açò. Una nit me'n llegiràs alguns trossos i així ens distraurem.

Després de sopar, quan se n'anaren a dormir a les seues respectives habitacions, Teresa sentí una curiositat estranya. Per una banda tenia ganes de llegir el llibre i, per una altra tenia un cert temor. Acabà gitant-se, però al cap d'una hora d'haver-ho fet, pensant en el vell i la seua cara cansada i bondadosa, tornà a alçar-se, tancà la porta i obrí el vell llibre. Començà, a mitja

veu, a llegir les estranyes paraules de la primera pàgina, que deien: “*Faig – aixac – abrac – cadabrac*”, i de seguida va sentir que bufava el vent en el fumeral de la cabanya i, allà lluny, l'udol d'una rabosa que fugia.

–Ai! –va cridar ella en veure que se li va aparéixer un cavaller alt, jove i de magnífica presència, que la mirava amorosit.

–Teresa, mira'm, parla'm i seràs dona afortunada.

Quan ella se n'adonà que era un gran senyor, va abaixar el cap i no va respondre.

–Teresa –va repetir el cavaller en dos ocasions més–, mira'm, parla'm i seràs dona afortunada.

Però ella va continuar sense respondre ni alçar el cap.

En això, sonà el miol d'un mussol, Teresa alçà la vista i va veure que ja estava sola. Tremolosa, apagà el canelobre i es gità tota plena de por. La nit sencera la passà desfocosa i angoixada de malsons.

L'endemà, Frejoan la va trobar molt trista i capficada, però no li'n va dir res, estava segur que era cosa de l'edat. La jove, en realitat, no feia més que pensar com era de bell i galà el cavaller de l'aparició i la veu tan emotiva que tenia.

En el fons del seu cor, desitjava que passara de pressa el dia. Quan per fi va arribar la nit i decidí gitar-se, pensà que a mitjanit, quan Frejoan ja estaria ben adormit, s'alçaria i llegiria el llibre. I així ho va fer, cap a les dotze, encengué el